

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 66 van 15 juni 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Irakese nationaliteit, op 9 oktober 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 11 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van voornoemde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COOLS en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

1.1. De verwerende partij roept een exceptie van onontvankelijkheid in omdat het "voorliggend" verzoekschrift geen uiteenzetting van middelen bevat.

1.2. De Raad stelt vast dat met het voorliggend verzoekschrift het verzoekschrift tot voortzetting van 11 januari 2007 wordt bedoeld.

Artikel 235, §3, tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat het verzoekschrift tot voortzetting bevattende een aanvulling van het initiële verzoekschrift op

straffe van onontvankelijkheid dient te beantwoorden aan de vereisten bepaald in artikel 39/69, § 1, van de voormelde wet van 15 december 1980 met uitzondering van de vereiste bepaald in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°. Deze uitzondering betreft de vereiste van een uiteenzetting van feiten en middelen.

De exceptie wordt dan ook verworpen.

2. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het vluchtrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de X nationaliteit en bent u een Koerd afkomstig uit X. U zou zijn geadopteerd. U zou sympathisant zijn van de “X” (Communistische Partij gesticht door Mansoor Mekmat). Uw vader zou “X” (kolonel) zijn geweest in het X leger. Hij zou zijn gekazerneerd in het X. Uw vader zou deze functie zijn blijven uitoefenen tot na de val van het regime van X. Na de val van het regime zou u regelmatig discussies hebben gevoerd met uw oom en zijn drie zoons over uw communistische ideeën. Zij zouden lid zijn geweest van een radicale Islamitische partij en ze zouden u ervan hebben beschuldigd een atheïst te zijn. Op 11 september 2005 zou u een telefoontje gekregen hebben van een voor u onbekende buurvrouw. Zij zou u meegedeeld hebben dat er een bomaanslag had plaatsgevonden op uw huis. U zou onmiddellijk naar huis zijn gegaan, waar u een ravage aantrof. Een beetje later zouden twee politiewagens zijn aangekomen. Ze zouden u meegenomen hebben naar het ziekenhuis “X” waar uw echtgenote en zoontje waren opgenomen. U zou in het ziekenhuis van uw echtgenote vernomen hebben dat uw ouders en uw X waren omgekomen. Uw echtgenote werd ondervraagd door een officier. Uw echtgenote zou dezelfde dag nog uit het ziekenhuis zijn ontslagen. Jullie zoontje zou pas na twee dagen het ziekenhuis hebben kunnen verlaten. Drie dagen na de rouwperiode voor uw ouders en uw dochtertje zouden uw oom Khalid en uw neef Omar naar jullie huis zijn gekomen. Zij zouden u gezegd hebben dat u een geadopteerd kind bent en dat u bijgevolg geen recht had op de erfenis van uw ouders. Ze zouden er ook mee gedreigd hebben uw zoontje te ontvoeren en te vermoorden. De daaropvolgende vijfenveertig dagen zouden uw oom en uw drie neven jullie regelmatig hebben bedreigd, zowel bij jullie thuis als in uw winkel. Op 4 januari 2006 zouden u, uw echtgenote en jullie zoontje vanuit Mosul naar X (X) zijn gereisd, waar jullie op 7 januari 2006 aankwamen. Op 23 januari 2006 zouden jullie vanuit X naar België zijn gereisd, waar jullie op 27 januari 2006 aankwamen. Dezelfde dag vroegen jullie asiel aan.”

2. Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

3. Over de asielaanvraag.

3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Hij stelt dat hij wel onder de criteria van deze conventie valt en vervolging door de islamitische partij vreest.

3.2. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal in dringend beroep dat uw vader een kolonel was bij de X of inlichtingendienst van het leger (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 3). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat hij bij het reguliere leger diende. U werd uitdrukkelijk gevraagd of hij dan niet bij de X was. **U ontkende dit.** U werd geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U ontkende bovengenoemde verklaringen in dringend beroep te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 3). Bovendien kan u bijzonder weinig concrete informatie geven over wat uw vader precies deed in het leger. U verklaarde enkel dat hij een kolonel was en dat hij aan het hoofd stond van een grote afdeling in het X in Bagdad. U voegde eraan toe dat u verder geen concrete informatie kon geven over zijn werk (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 3-4 en zie*

gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 3). Evenmin kon u verduidelijken welke graad uw vader had bij de toen regerende X, waarvan hij deel uitmaakte (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 4)."

3.2.1. Verzoeker stelt dat er onduidelijkheid is geweest omtrent de positie van zijn vader wegens vertaalproblemen. Voorts meent verzoeker dat gebrek aan inzicht in de functie van zijn vader geen afbreuk doet aan de waarde van zijn vluchtrelaas. De informatiedoorstroming binnen het adoptiegezin gebeurt niet altijd even vlot.

3.2.2. Verweerder merkt op dat de vermeende vertaalproblemen geen weerslag vinden in het administratief dossier. Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan niet als afdoende worden beschouwd. Daarenboven blijkt verzoekers kennis bijzonder beperkt, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid aangezien het een elementair onderdeel betreft uit zijn asielrelaas.

3.3. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*"Verder verklaarde u in dringend beroep dat u nadat de aanslag op uw huis had plaatsgevonden, uw auto volledig uitgebrand had aangetroffen. U voegde eraan toe dat op dat moment **het vuur reeds was uitgedoofd** (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 11). Ten gronde daarentegen vermeldde u echter dat de **auto nog in lichterlaaie stond**. U werd nogmaals gevraagd, ter verduidelijking, of uw auto nog aan het branden was. U antwoordde positief. Vervolgens werd u geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid. U ontkende de genoemde verklaringen in dringend beroep te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 8 en p. 9). Nochtans waren uw verklaringen in dringend beroep klaar en duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar."*

3.3.1. Verzoeker voert aan dat in het eerste interview bij het Commissariaat-generaal niet gefocust werd op het gebruik van tijden, maar op het feit of de auto al dan niet vuur gevat had.

3.3.2. Verweerder herhaalt dat een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen niet afdoende is. De afgelegde verklaringen waren klaar en duidelijk en zijn niet voor interpretatie vatbaar. Bijgevolg gaat het opwerpen van een misverstand niet op.

3.4. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*"Ook in verband met wat er met de overlijdensaktes van uw ouders en jullie dochtertje, slachtoffers van de aanslag, precies gebeurd is, legde u tegenstrijdige verklaringen af. In dringend beroep verklaarde u dat **deze documenten in jullie huis lagen**. U voegde eraan toe dat ze bijgevolg in handen waren van de makelaar X aangezien jullie huis aan hem in pand was gegeven (zie gehoorverslag CGVS, dringend beroep, p. 10). Ten gronde daarentegen werd u andermaal gevraagd of u de overlijdensaktes kon voorleggen van uw dochter en van uw ouders. U verklaarde dat dit niet mogelijk was aangezien **deze in handen waren van de broer van uw vader en zijn zonen**. Zij zouden deze in beslag hebben genomen en aangezien u met hen een conflict had, zou u deze niet kunnen bekomen. U werd gewezen op uw verklaringen in dringend beroep. U ontkende deze verklaringen te hebben afgelegd. U verklaarde dat u enkel had gezegd dat het contract in verband met het in pand geven van het huis in de woonst was achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 2 en p. 3). Dit blijkt nochtans niet uit het verslag van uw verklaringen in dringend beroep."*

3.4.1. Verzoeker werpt op dat eerdere uitspraken betrekking hadden op "documenten" in het algemeen en niet specifiek op de overlijdensaktes.

3.4.2. Verweerder stelt dat uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat er sprake is van tegenstrijdigheden en volhardt in de motivering van de bestreden beslissing. Het verwijzen naar

de nota's van de advocaat, die aanwezig was tijdens de gehoren, is geen geldig bewijs en doet geen afbreuk aan de vaststellingen.

3.5. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Voorts verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat **op de vierde en op de vijfde dag na het overlijden** van uw gezinsleden Khalid, de broer van uw vader **én zijn drie zonen** naar uw huis waren gekomen (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat drie dagen na de rouwperiode van drie dagen u het bezoek kreeg van uw oom Khalid, **enkel vergezeld van zijn zoon X**. Dit zou betekenen dat **ze pas zes dagen na het overlijden** van uw familieleden waren langsgesproken en bovendien zou **enkel Omar en dus niet de twee andere neven** uw oom Khalid hebben vergezeld (zie gehoorverslag CGVS ten gronde, p. 10).”*

3.5.1. Verzoeker meent duidelijk gesteld te hebben tijdens het interview ten gronde dat er verwarring was geweest bij vorige verklaringen over de exacte datum. Hij heeft vervolgens, net als zijn echtgenote, gezegd dat het de derde dag was na de rouwperiode.

3.5.2. Verweerder stelt dat deze bewering geen grondslag vindt in het administratief dossier.

3.6. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken **met geen woord rept over uw communistische sympathieën als mogelijke verklaring voor de aanslag op uw huis**. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of u wist wie de mogelijke daders waren. U antwoordde hierop dat u geen idee had. U voegde eraan toe dat de meeste aanslagen in Irak door terroristen worden gepleegd (zie gehoorverslag DVZ, p. 14). Op het Commissariaat-generaal sprak u zowel in dringend beroep als ten gronde het vermoeden uit dat uw familieleden mogelijkerwijze verantwoordelijk waren voor de aanslag en dit **omwille van hun afkeer voor uw communistische sympathieën**. In dringend beroep werd u geconfronteerd met bovenstaande incoherentie. U verklaarde dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken te kort had geduurd om alles in detail toe te lichten. Bovendien verklaarde u dat u wel degelijk over een boek had gesproken, geschreven door een Russische Koerd met communistische ideeën, namelijk een zekere X (zie gehoorverslag CGVS dringend beroep, p. 9). Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, indien u vermoedt dat uw communistische activiteiten aan de grondslag liggen van uw problemen is het niet meer dan logisch dat u dit zelf spontaan zou hebben gemeld. Nadat u uitdrukkelijk de vraag was gesteld naar de mogelijke daders had u de gelegenheid om uw communistische sympathieën aan te kaarten en het eventueel verband te leggen tussen uw engagement en de plaatsgevonden feiten. Nochtans heeft u dit niet gedaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verwijzing naar een communistische schrijver niet hetzelfde is als het uitspreken van uw vermoeden dat de aanslag was ingegeven door uw communistische sympathieën. Wat uw beweerde engagement betreft, legde u overigens geen overtuigende verklaringen af. Uw band met bovenstaande communistische partij reikt niet verder dan de zeer oppervlakkige kennis die u over de partij heeft vergaard na het lezen van de website van de partij op het internet, zoals u zelf aangeeft. U gaf zelf toe nooit met iemand van deze partij contacten te hebben gehad en nooit enige activiteit voor deze partij te hebben ondernomen. U zou nooit enige publicatie gelezen hebben van Mansoor Hekmat, de stichter van de partij. U zou in uw hele leven slechts één boek gelezen hebben over het communisme, meerbepaald een boek van de Russische Koerd X, hetwelk aldus uw verklaringen, het programma van de communistische partijen beschrijft. Uw kennis van het communisme in het algemeen en van de communistische partij waarvan u beweert sympathisant te zijn in het bijzonder is zeer beperkt (zie gehoorverslag CGVS, ten gronde, p. 5- 6- 7).”*

3.6.1. Verzoeker volhardt dat hij het boek van de communistische auteur X op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld en dat hij hiermee zijn vermoeden dat dit het verband was

met de aanslagen duidelijk heeft willen maken. Daarenboven ontkent hij dat zijn kennis omtrent het communisme beperkt is en stelt hij dat het verschilt van persoon tot persoon hoeveel informatie vereist is om tot een standpunt overtuigd te raken.

3.6.2. Verweerder werpt op dat het vermelden van een communistische schrijver niet hetzelfde is als het uitspreken van een vermoeden dat de aanslag was ingegeven door verzoekers communistische sympathieën. Aangezien verzoeker deze sympathieën aanhaalt als essentieel element van zijn vluchtrelaas kan een meer diepgaande kennis verwacht worden. Deze kennis bleek immers zeer oppervlakkig, vergaard na het lezen van de website van de communistische partij zoals verzoeker zelf aangaf.

3.7.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

3.7.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas te weerleggen. Hij beperkt zich tot loutere beweringen post factum, welke niet in het minst worden gestaafd of aannemelijk gemaakt. Verzoeker ontkent eerder gedane verklaringen, of beroept zich op verwarringen en vertaalproblemen. In het administratief dossier is geen enkel gegeven voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker, ondanks uitdrukkelijke waarschuwing bij de aanvang van de gesprek, tijdens of na het verhoor enig voorbehoud heeft aangetekend omtrent de vertolking. Hij steunt zich op nota's van zijn advocaat, die evenwel bij gebrek aan objectiviteit niet van dien aard zijn dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op verhoorverslagen die door een onpartijdige ambtenaar zijn opgesteld en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (R.v.St., X, nr. 132.673, 18 juni 2004).

3.7.3. Ook de onwetendheden betreffende elementaire aspecten van zijn vluchtrelaas ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid. Zo weet verzoeker niets te vertellen over de functie van zijn vader. Hij geeft hiervoor geen plausibele verklaring. Voorts blijkt duidelijk dat verzoekers kennis betreffende het communisme beperkt is: verzoeker weet immers niet wie X zijn en geeft toe enkel wat informatie te hebben verzameld op het internet. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk te worden vervolgd omwille van zijn communistische sympathieën. Tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarenboven duidelijk niet te weten door wie hij geïdendeerd werd.

3.7.4. De motivering van de bestreden beslissing dient als geheel te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden in samenlezing met het vastgestelde gebrek aan kennis van verzoeker over essentiële aspecten van zijn relaas, met name zijn beweerde communistische sympathieën, op grond waarvan de Commissaris-generaal terecht oordeelde dat het asielrelaas ongeloofwaardig is (R.v.St., X, nr. 138.319, 9 december 2004).

Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, (A)2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

4. Over de subsidiaire bescherming

4.1.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van richtlijn 2004/83/EG. Hij vraagt om een directe toepassing van deze richtlijn in de mate deze niet omgezet zou zijn in de Belgische wetgeving.

De Raad merkt op dat de bepalingen van bovenvermelde richtlijn betreffende de subsidiaire bescherming werden geïncorporeerd in de Belgische rechtsorde door middel van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1.2. Verzoeker ondersteunt zijn aanvraag op de niet-terugleidingsclausule die opgenomen werd in de bestreden beslissing. Deze toont aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren, een aanzienlijk risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de voormelde richtlijn. Deze schade bestaat uit een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien men het specifiek op hem gemunt heeft omwille van zijn communistische ideeën.

4.2. Verweerder verwijst in de nota van 8 februari 2007 naar de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, zoals blijkt uit het bijgevoegde CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007 dat de vraag "*Wat is de actuele situatie in Irak gezien in het kader van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet?*" behandelt. Ter terechtzitting stelt verweerder geen bezwaar aan te tekenen tegen de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut.

4.3. Krachtens artikel 48/4, §1, van de voormelde wet van voormelde 15 december 1980 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker roept voor zijn aanvraag onder andere artikel 48/4, §2, b, van voormelde wet van 15 december 1980 in. De ernstige schade zou een onmenselijke of vernederende behandeling zijn, ingevolge zijn communistische ideeën, hetgeen niet getolereerd wordt door extremistische moslimgroeperingen.

Dit argument is niet dienstig, aangezien reeds werd aangetoond dat verzoekers beweringen omtrent zijn communistische sympathieën niet geloofwaardig zijn (cfr. supra).

De Raad merkt op, samen met verweerder, dat artikel 15 van de voormelde richtlijn ook artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 1980 omvat. Krachtens deze bepaling bestaat de "*ernstige schade*" uit "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*"

4.3.1. De wetgever heeft de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Alsdan kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St., X, nr. 165.476, 1 december 2006).

4.3.2. Luidens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van*

slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."

De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op:

- de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten;
- de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte;
- de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend;
- beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

4.3.3. Uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak momenteel in een situatie van absolute chaos verkeren. Aan de ene kant voeren verschillende groeperingen (zowel soennitische als sjiiitische militieën en Al-Qaeda) een strijd om de macht teneinde de toekomstige structuur en identiteit van Irak te bepalen. Aan de andere kant trachten de nationale veiligheidstroepen (ISF: *Iraqi Security Forces*) en de coalitietroepen (MNF: *Multi National Forces*) de opstandelingen uit te schakelen (CRS Report for Congress, *Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 6 december 2006, <http://www.fas.org/>).

Een aanslag op de al-Askari moskee, een sjiiitisch heiligdom in Samarra, op 22 februari 2006 bracht een golf van sektarisch geweld teweeg. Terroristische groeperingen plannen dagelijks autobommen en (zelfmoord)aanslagen op strategische, drukke plaatsen zoals markten. Ontvoeringen, schietpartijen en moorden van burgers met een welbepaald profiel maken de regel uit. Dit alles leidt tot een hoog dodental en talloze burgerslachtoffers (ICRC, *Iraq: civilians continue to pay the highest price in the conflict*, 30 november 2006, <http://www.icrc.org/>).

Uit deze ononderbroken en georkestreerde militaire operaties op het terrein blijkt duidelijk dat de dissidente troepen een onmiskenbare hiërarchische structuur en organisatie vertonen en een duidelijk leiderschap hebben (zoals Moqtada Al-Sadr aan het hoofd van de sjiiitische militieën, Abu Ayyub al-Masri ter vervanging van de overleden Abu Musab Al-Zarqawi aan het hoofd van Al-Qaeda), met een strak omlijnde ideologie (IAS Research Analysis: *Is Iraq in the grip of an "internal armed conflict" within the meaning of Article 15 of the Refugee Qualification Directive?*, <http://www.iasuk.org/>). Deze rebellen controleren ook telkens stadsgedeelten in verschillende grote steden (UNAMI, *Human Rights Report 1september - 31 oktober 2006*, <http://www.uniraq.org/>). Zij zijn geïnfiltreerd in verschillende politieke structuren (US Senate Armed Services Committee, *The Current Situation in Iraq: Testimony of Lieutenant General Michael D. Maples*, <http://www.armed-services.senate.gov/>) hetgeen impliceert dat zij in staat zouden zijn, indien zij dat wensten, om het materieel recht van het Protocol toe te passen.

4.3.4. De vereisten zijn vervuld om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) wet van 15 december 1980 te kwalificeren.

4.4. De hiervoor beschreven algemene situatie, bevestigd in het door verweerder bijgebrachte CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007, is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (R.v.St., X, nr. 165.470, 1 december 2006).

4.5. Verzoeker komt uit de provincie Ninawa, regio Mosul. De situatie aldaar is vergelijkbaar met deze in Bagdad zij het met een minder aantal bomaanslagen en moordpartijen. Sinds de laatste maanden van 2006 werd men er vooral geconfronteerd met het etno-sektarische geweld dat zich vanuit Bagdad aan het verspreiden is. In Mosul worden nog steeds voornamelijk aanslagen tegen de Amerikaanse en de Iraakse troepen gepleegd, maar volgens Amerikaanse militaire bronnen ook steeds meer aanslagen tegen burgers. (MOORE, S., ROUG, L., "Deaths

Across Iraq Show It Is a Nation of Many Wars, With U.S. in the Middle", in: *Los Angeles Times* [online], 07-10-2006, <http://www.latimes.com/news/>).

4.6. Verweerder stelt verzoekers afkomst niet in vraag. Geen element uit het dossier laat toe om van dit standpunt af te wijken. De wettelijke voorwaarden om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zijn vervuld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 juni 2007 door:

dhr. F. HOFFER, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.